సిరియల్

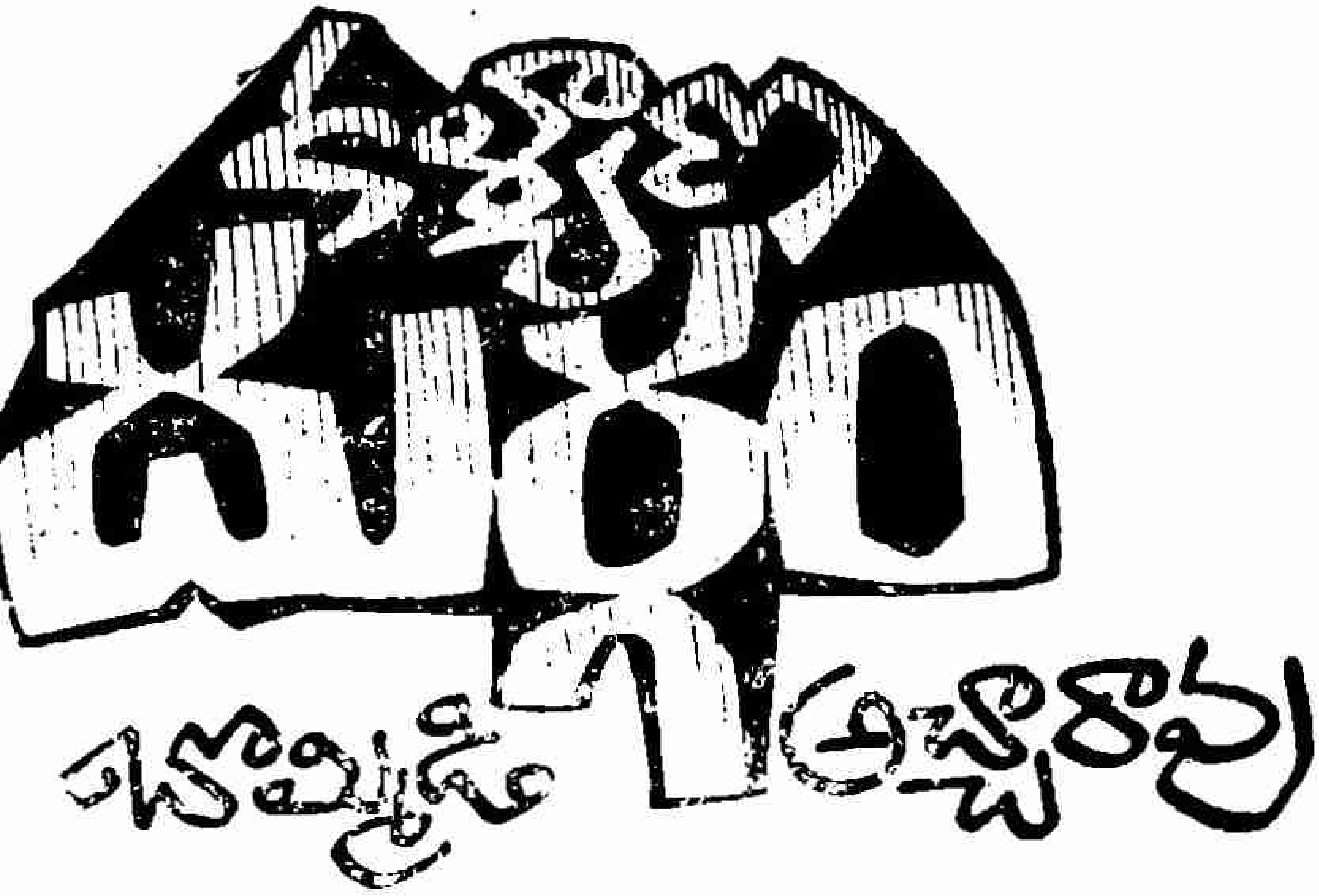

(గత సంచిక తరువాయి)

అక్కడికి పచ్చటి వెల్తురు మరింత సమీపంలో వున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

అభిలాష్ వాచీ చూసుకున్నాడు. సాయంత్రం నాలు గంటలు కావస్తోంది. నిన్న రాత్రి పళ్ళు తిని తేనె తాగాక మళ్ళీ ఎవరూ ఎంగిలి పడినదిలేదు. ఆకలిబాధకు శరీరం క్రమేపీ అలవాటు పడిపోతోన్నట్టనిపించింది అభిలాష్‌కు.

"ఆ కనబడే వెలుగు గురించి యీ రాగిరేకులో యెక్కడైనా ప్రస్తావన వున్నదేమో చెప్పగలవా....?" అన్నాడు వర్మ.

అభిలాష్ ఆయనవేపు చురుగ్గా చూశాడు.

వర్మ నాలిక్కరుచుకుని, "సారీ...." అన్నాడు.

ఇద్దరు మరికొంత దూరం ముందుకు నడిచారు.

సొరంగ మార్గం రాను రాను ఇరుగ్గా తయారయింది. యిద్దరు నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తున్నారు. గబ్బిలాల

కంపుతో కలిసి ఏదో యింకా దుర్గంధం గాల్లో బాగా వ్యాప్తిచెంది వున్నది.

ఇద్దరు ముక్కులు మూసుకున్నారు భరించలేక.

మరో నాలుగడుగులు వేసేసరికి దుర్గంధం మరింత ఎక్కువయ్యింది.

"ఇంక ముందుకు వెళ్ళలేం! నా ఉద్దేశ్యంలో మిస్ దీప్తి యిగా దాకిన మిస్సయి వుండదనుకుంటున్నాను" అన్నాడు వర్మ.

అభిలాష్ సమాధానం చెప్పకుండా నడుస్తూనే వున్నాడు.

"ఇక్కడ చీకటి బాగా ఆవరించుకున్నది. ముందుకి వెళ్ళటం ప్రమాదకరమనిపిస్తోంది!" అన్నాడు వర్మ.

అభిలాష్, వర్మ వంక చిత్రంగా చూసి, "ఎంతో ధైర్యసాహసాలు ప్రదర్శించి, శత్రువులని తుదముట్టించిన మీరేనా యిలా బేలలా మాట్లాడ్తున్నది? వర్మగారూ, ఎందుకో మీలో అనుకోని మార్పు వచ్చిందనిపిస్తోంది నాకు!" అన్నాడు.

వర్మ తొట్రుపాటును కప్పిపుచ్చుకుంటూ "అదేమిటి? అలా అంటున్నారు? ఎదుట యేమున్నదో అంచనా లేకుండా అడుగేస్తే ప్రమాదం కదాని ముందు జాగ్రత్త కోసం అలా అన్నాను!" అన్నాడు.

అభిలాష్ అతని అభిప్రాయాన్ని చూచాయగా గ్రహించాడు. వర్మకు అకస్మాత్తుగా ధనాశ పట్టుకున్నది. ఆశ పుట్టనే కూడదు, పుట్టితే దానికి మనిషి దాసోహం కాక తప్పదు! అందులోను ధనాశ మహా చెడ్డది! వర్మ లాంటి గొప్ప వ్యక్తిని వశపరచుకున్న ప్రలోభం తక్కువ దనటానికి వీల్లేదు.

కాలికి యేదో మెత్తగా తగలగానే చటుక్కున వెనక్కు అడుగేశాడు అభిలాష్.

వర్మ కూడా అదే అనుభవం పొందాడు.

కాని అప్పటికే ఆలస్యమయింది. ఏవో మెత్తటి పాము కుబుసాల్లాంటి బంధనాలు వాళ్ళిద్దరి కాళ్ళకు చుట్టుకుని క్షణాలమీద బంధించేశాయి.

• • •

అశ్విని అస్థిపంజరాలు తమని పట్టుకు నేలోపల మరో నాలుగుసార్లు కాల్పులు జరిపాడు. కాని యేం ప్రయోజనం లేకపోయింది. అవి మరింత వేగంగా ముందుకు వచ్చేస్తున్నాయి. హిమవంత్ వెనక్కు జరిగాడు. అవి తమ మీదకు రావటం చూసిన క్షణంలోనే తమ పనయిపోయిందనుకున్నాడు.

కార్తీక్ ధైర్యాన్ని కోల్పోకుండా నిలబడ్డాడు.

"అశ్వనీ, తూటాలు వేస్టు చేయకు. తుపాకీ వెనక్కు తిప్పి మడమతో వాటి సంగతి చూడు!" అంటూ తుపాకీ మడమ తిప్పి అస్థిపంజరాల మీద బలంగా మోదాడు.

ఒకటొకటిగా అస్థిపంజరాలు నేలమీదపడిపోయాయి. అశ్విని రెట్టించిన ఉత్సాహంతో తుపాకీ వెనక్కు తిప్పి వాటిని నుగ్గునూచగా కొట్టేశాడు. అస్థిపంజరాల ఎముకలు ఎక్కడికక్కడ ముక్కలు ముక్కలయిపోయి కానేపట్లో అక్కడ ఓ ఎముకలగుట్ట పోగుపడింది.

అంతవరకు వినిపించిన భయంకర శబ్దాలు గాని, గాల్లోని వింత ధ్వనులు గాని వినిపించలేదు. ఒక్కసారిగా భయంకరమైన నిశ్శబ్దం అలముకున్నది.

హిమవంత్ కార్తీక్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి,

"ఇదంతా క్షుద్ర శక్తుల ప్రభావమంటావా?...." అన్నాడు.

తారీక్ వెంటనే మాట్లాడలేదు.

అశ్వని అస్థిపంజరాల గుట్టదగ్గర గొంతుకూచుని పరీక్షగా చూశాడు.

"క్షుద్రశక్తులు దాడి చేశాయంటావా?" అన్నాడు తారీక్. అతను అప్పటికే తను గ్రహించిన విషయం కరక్టేనని నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు.

అశ్వని అస్థిపంజరాల చేతి ఎముకలకు కట్టబడివున్న తెల్లటి సన్నటి దారాలను పైకి లాగాడు. అవి సన్నటి నరాలు! ఎండిపోయిన నరాలు. గతంలో అంతకన్న లావుపాటి నరాలతో మాంత్రికుడి అనుచరులు తమని వింధించి ఉంచారు. ఆ విషయం వెంటనే అశ్వనికి గుర్తొచ్చింది.

హిమవంత్ వింతగా చూసి, అస్థిపంజరాలు ఎక్కడి నుంచో అకస్మాత్తుగా ప్రత్యక్షమయ్యాయి కదా! మళ్ళీ అదృశ్యమయిపోలేదేం? క్షుద్రశక్తుల ప్రభావం అంతటితో నశించిందా?" అన్నాడు.

తారీక్, అశ్వని సమాధానం చెప్పలేదు. ముందుకి అడుగులు వేయసాగారు. హిమవంత్ మౌనంగా అనుసరిస్తున్నాడు.

"చీకటి పడిపోతోంది. మనకి ముందున్న వస్తువులు కనిపించకుండా పోతున్నాయి. ఏంచేద్దాం?" అన్నాడు తారీక్ వంక చూసి.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను. దీప్తి యింతదూరం కొద్ది గంటల సమయంలో ఎలా రాగలుగుతుంది? అసలు ఆమె ఎలా మాయమయ్యింది? మనం వ్యర్థంగా ముందుకు

పోవటం లేదుకదా అనిపిస్తోంది నాకు!"

కార్తీక్ కంఠంలో ధ్వనించిన విచారరేఖను కదలి పోయాడు అశ్విని.

"నాకూ అదే అనిపిస్తోంది. ఉదయంనించి మనం యిలా నడుస్తూనే వున్నాం. ఎక్కడా దీప్తిని దాచేందుకు అనుమానించదగ్గ రహస్య స్థలం కనిపించ లేదు కదా! ఆమెని ఎవరు ఎత్తుకుపోయారో కనీసం మనకు ఊహాక్కూడా అందటంలేదు. గాల్లో అనవసరంగా రాళ్ళు విసురుతున్నామనిపిస్తోంది" అన్నాడు అశ్విని.

హిమవంత్ అతని వాదనను బలపరుస్తూ, "మనం రాత్రి పడుకుని వుండిన ప్రదేశంలోనే మరి కాస్త జాగ్రత్తగా వెతికి వుంటే సరిపోయేదనుకొంటున్నాను. తొందరపడి యింత యింత ముందుకు చొచ్చుకుని వచ్చేశాం" అన్నాడు.

"మన వర్మగారికి, అభిలాష్‌కి ఏమైనా ఆచూకీ తెలిసిందో లేదో!...."

"వాళ్ళు కూడా మనలాగే ముందుకు వెళ్ళిపోతుండ వచ్చు!"

"ఏమో, యీపాటికి వెనక్కు తిరుగుముఖం పట్టారేమో...."

"కావచ్చు. చీకటిపడితే వాళ్ళు మాత్రం ముందుకు వెళ్ళటం కష్టంకదా!"

"ఒకవేళ యీ రెండు దార్లు యెక్కడో ఒకచోట కలుసుకుంటాయేమో...." అశ్విని వెలిబుచ్చిన అనుమానం అందర్నీ కాసేపు ఆలోచనల్లో పడవేసింది.

"కావచ్చు, కాకపోవచ్చు" అన్నాడు కార్తీక్!

ఇంతలో అతనికేదో స్ఫురించి ముందుకు పరీక్షగా

చూశాడు. ఎటు చూసినా చీకటి! ఎక్కడ వెలుగు కిరణాలు కనిపించటంలేదు! తన అంచనా నిజమయితే యీ పాటికి పచ్చటి వెలుతురు అతి సమీపంలోనికి వచ్చివుండాలి! కాని యెక్కడా వెలుతురు కనిపించటం లేదు!

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" అన్నాడు అశ్విని.

"మనం బయల్దేరినపుడు, దార్లు విడిపోవక ముందు పచ్చటి వెలుగు కనిపించింది కదా!...."

"అవును!?"

"అది యిప్పుడు ఎక్కడా కనిపించటంలేదు."

"అంటే...."

"ఆ వెలుగురేఖవైపు వెళ్ళేదే సరైన మార్గం అయి వుండాలి! అంటే మనం యీ సొరంగం దారిగుండా వెళ్ళినా మనకు ఆ వెలుతురు కనిపించివుంటే మనం, వర్మ వాళ్ళు కూడా ఒకేచోట తిరిగి కలుసుకునే అవకాశ ముంటుంది!"

"వర్మవాళ్ళకు ఆ వెలుతురు కనిపిస్తున్నదో లేదో మనం ఇక్కడ్నుంచి ఎలా చెప్పగలం?"

"జస్టు యిమేజినేషన్! వాళ్ళు ఉత్తర దిక్కుగా వెళ్ళారు. సరిగ్గా ఆపోజిట్ డైరెక్షన్‌లో అంటే దక్షిణ దిశగా యీ సొరంగదారి సాగిపోయింది. మనకు పల్చటి వెలుతురు వర్మవాళ్ళు వెళ్ళిన దారి, అంటే ఉత్తర దిశగానే కనిపించింది. అంటే ఆ వెలుతురు వాళ్ళకు అభిముఖంగానే కనిపిస్తూ వుండి తీరుంది!" అన్నాడు శారీక్.

అశ్వని, హిమవంత్ తల లూపారు. నీ ఊహ కరక్టే ననిపిస్తోంది మాకు. సహేతుకంగా వున్నది" అన్నారు.

"పో, మనం, వర్మ వాళ్ళు కల్సుకునే అవకాశం— అదే, యీ సొరంగంలోనే యిలా కొనసాగితే—వుండదనుకొంటున్నాను" అన్నాడు కార్తీక్.

"అది సరే, మిస్ దీప్తి కోసమయినా మనం యీ సొరంగ మార్గాన్ని పూర్తిగా అంతం చూడాలి కదా!...."

మళ్ళీ ముగ్గుర్నీ యీ ఆలోచన కాసేపు మౌనం వహించేటట్టు చేసింది.

"సరే, యింతదాకా వచ్చాక వెనక్కి వెళ్ళటం అనవసరం! అదేదో చూద్దాం. ముందుకే పోవటం మంచిదని నాకూ అనిపిస్తోంది" అన్నాడు కార్తీక్.

"కాని యీ రాత్రి సమయంలో కన్ను పొడుచుకున్నా కనపడని చీకట్లో యెంతసేపని నడుస్తూ వెళ్ళగలం? పైగా వెళ్ళేకొద్దీ ఏ ప్రమాదాలు మీదకొచ్చి పడతాయో!...." హిమవంత్ అనుమానం వెలిబుచ్చాడు.

అశ్విని తలూపి, "అసలు మిస్ దీప్తిని మనుషులే ఎత్తుకు పోయారో, జంతువులే లాక్కుపోయాయో, లేక మనకు తారసపడినలాంటి మాంత్రికుడిలాంటి ప్రమాదకరమైన వ్యక్తులు దొంగిలించుకుపోయారో అంతా అగమ్యగోచరంగా వున్నది!" అన్నాడు.

"జంతువులయితే ఆ సమీపంలోనే ఆమెను పొట్టనబెట్టుకుంటాయిగాని, అసలు యే విధమయిన రక్తంగాని, మాంసఖండాలు గాని, అస్థిపంజరంగాని కనిపించలేదు. అంటే జంతువుల పనికాదు! పైగా మనకు యింతవరకు యెలాంటి జంతువు కనపడలేదు. ఇకపోతే మామూలు

మనుషులా, మంత్రగాళ్లా అన్నది మనం వూహించుకో వలసిందే! ఆమె మాత్రం యింకా సజీవంగానే వున్నదని మాత్రం నా మనస్సాక్షి చెపుతోంది!" దృఢంగా అన్నాడు కార్తీక్.

"ఆకలిగా వుంది!" అన్నాడు హిమవంత్.

"పొరపాటు చేశాం. మనం విడిపోయేముందు కూడలి వద్ద కొన్ని పళ్ళవృక్షాలు, మరుగుజ్జు చెట్లు కనిపించాయి. మంత్రగాళ్ళు సేకరించిన పళ్ళు బహుశా అలాంటి చెట్ల నుంచే అయివుంటుంది. మనం మన ధ్యాసలో పడి వాటిని పట్టించుకోలేదు!" అశ్విని అన్నాడు.

"కాసేపు ఎక్కడయినా విశ్రమించి, తెల్లవారాక బయల్దేరితే బావుంటుందని నా అభిప్రాయం!" అన్నాడు హిమవంత్.

కార్తీక్ మౌనం వహించాడు. తనొక్కడు అయితే ముందుకే సాగిపోయి వుండేవాడు. బహుశా ఆ సొరంగ మార్గం యిక ఎంతో దూరం వుండలేకపోవచ్చుననిపిస్తోం దతనికి!

"క్షుద్రశక్తుల దాడి నెదుర్కోవడానికి మనం బాగా అలవాటు పడిపోయాం. ఏ రాత్రి సమయంలోనో అవి మనల్ని ఓ పట్టుపడతాయేమోనని భయం లేకపోలేదుగాని యిక ముందుకు వెనక్కు కూడా కదల్లేను మిత్రులారా!" చతికిలబడిపోయాడు హిమవంత్.

కార్తీక్ అతనివంక జాలిగా చూశాడు.

అశ్విని యేదో చెప్పటానికి నోరు తెరిచాడు. ఇంతలో ఎదురుగా సుదూరంగా యేదో వెల్తురు కనిపించింది. మిణుగురు పురుగులు మినుకుమన్నట్టుగా ఆగి ఆగి వెలుగు వస్తూ పోతూ వుంది.

"అవి కొరివిదయ్యాలు. అనుమానం లేదు. ఈ నిర్మానుష్య ప్రదేశంలో యీ రాత్రివేళలో యథేచ్ఛగా విహరిస్తుంటాయని నేను చాలాసార్లు విన్నాను. అందుకని దర్శనాలు కూడా ఉన్నాయి" అన్నాడు హిమవంత్ కూచున్న చోటునుంచి లేచి నిల్చుని.

కార్తీక్, అశ్విని ఆ వెలుతురు వస్తున్నవైపుకే కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నారు. వాళ్ళ మస్తిష్కాలు చురుగ్గా పని చేస్తున్నాయి. ఆ వెలుగు యేమిటి? పచ్చటి వెలుతురు కాదు—ఎర్రటి వెలుతురు.

ఆ వెలుతురు క్షణ క్షణానికీ దగ్గరపడుతోంది.

కార్తీక్ చేతులు అప్రయత్నంగా తుపాకీని గురిగా పట్టుకున్నాయి—అశ్విని కూడా పొజిషన్‌లోకి వచ్చేశాడు.

హిమవంత్ కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు.

• • •

ఈసేపటివరకు తమకాళ్ళకు చుట్టుకొంటున్న మెత్తటి వస్తువులేమిటో వర్మకు, అభిలాష్‌కు గ్రహింపుకు రాలేదు. పాములు కావచ్చు ననుకొన్నారు. కాని ఎక్కడ బుస కొడుతున్న శబ్దాలు గాని, పాకుతున్న చప్పుడు గాని వినిపించక పోవటంతో అవి కాదని నిర్ధారించుకొన్నారు.

కాళ్ళు పూర్తిగా బంధింపబడ్డాయి. అభిలాష్ కూడా బంధనాలు వదిలించుకోవాలని ప్రయత్నించాడు గాని, చాలా వేగంగా అతని కాళ్ళు కూడా మెత్తటి వస్తువులతో బంధింపబడ్డాయి. రబ్బరులా మెత్తగా వున్నా, కాళ్ళు సాగదీస్తే సాగలేదు. ఆ పదార్థానికి ఎలాస్టిసిటీ లక్షణం లేదు.

చీకటికి అలవాటుపడ్డ కళ్ళకి కాళ్ళ బంధనాలు యేమిటో కొద్దిగా గ్రహింపుకు వచ్చాయి. కాళ్ళ నుంచి నడుముదాకా చుట్టుకోబోతున్న ఆకారాన్ని చూడగానే వర్మ చిన్నగా కేకపెట్టాడు. అప్పటికి అభిలాష్ నడుము బంధనాలు వచ్చేశాయి!

వర్మ కేకపెట్టగానే అభిలాష్‌కి కూడా ఆ వస్తువేమిటో గ్రహింపుకొచ్చేసింది.

ఎర్రటి నోరు తెరుచుకుంటూ ముఖందాకా వచ్చేసిన ఆ వస్తువు కొండచిలువని గ్రహించిన వర్మ యే మాత్రం అలస్యం చెయ్యకుండా దాని నోట్లోకి గురి చూసి రివాల్వర్‌తో కాల్చేశాడు.

ఒక్కసారిగా అతని బంధనాలు యెక్కడివక్కడ వదులయిపోయాయి. కొండచిలువ నేలమీదపడిపోయింది. అదే సమయంలో అభిలాష్ తనమీదికి దాడిచేసిన కొండచిలువను రెండు చేతుల్తోను లాగటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

ఉత్తర క్షణంలో అతి దగ్గర్నుంచి వర్మ కాల్చిన తూటా అభిలాష్‌ని చుట్టుకున్న కొండచిలువను నేల కూల్చింది.

అభిలాష్ అలుపు తీర్చుకుంటూ "ఇంకొక్క క్షణం అలస్యమయితే నా పక్క యెముకలు పళపళమని విరిగి పోయుండేవి! థాంక్స్‌లాట్!" అన్నాడు వర్మతో.

"చాలా పెద్ద ప్రమాదంనుంచి బయటపడ్డాం! లెటజ్ గో బ్యాక్! మనకు దారి కనిపించకపోవటమే ఈ ప్రమాదానికి కారణం! గుడ్డిగా ముందుకి అడుగేస్తే చేతులారా ప్రాణాలు పోగొట్టుకోక తప్పదు!" అన్నాడు వర్మ.

"నా భయమే నిజమయితే మిస్ దీప్తిని యీ కొండ

చిలువలుగాని....” ఆగిపోయాడు అఖిలాష్. అతనికి తమ పరి వాక్యం పూర్తిచేయటానికే భయంగా వుంది. తమ దగ్గిర ఆయుధ మున్నది కాబట్టి ఆ కొండచిలువల్ని చంపెయ్యగలిగారు. కాని దీప్తి....?

వర్మ చిన్నగా నవ్వి, “మీ అనుమానం నిరాధారం. ఎందుకంటే కొండచిలువలు యింతదూరం ఆమెను తీసుకు రావుకదా! ఆమెని యెవరో యెత్తుకొనిపోవటమే జరిగితే, ఈ కొండచిలవల బారి పడకకుండా తీసుకుపోయి ఉంటారు, ఆ ఎత్తుకుపోయినవాళ్ళ నుంచి ఆమెకు ఏదైనా ప్రమాదం వాటిల్లివుంటే చెప్పలేం!” అన్నాడు.

“అయితే, వెనక్కిపోవటానికే నిర్ణయించారా?”

“తెల్లారేవరకు మనం రెండు దారులు కలిసిన కూడలి దగ్గర యీ రాత్రి గడువుదాం. ఆ సమయానికి మన కార్తిక్ వాళ్ళు అక్కడికి చేరివుంటే అందరం ఒకరి అనుభవాలు మరొకరికి చెప్పుకుందాం. అదృష్టవశాత్తూ వాళ్ళకు మిస్ దీప్తి కనిపించివుంటే, యిక మనం వెతుకులాడుకునే సమస్యే లేదు. ఏమంటారు?”

“కరక్టే! పదండి, పోదాం!”

ఇద్దరు వెనుదిరిగారు.

ఎక్కడినుంచో సన్నటి కేక. స్త్రీ ఆర్తనాదం వినిపించింది.

దిగ్గున వెనక్కి తలలుతిప్పి చూశారు. ఆ గొంతు దుర్తుపట్టడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు అఖిలాష్కి.

అవును, ఆ గొంతు....దీప్తిదే! ఆపదలోవుండి రక్షించమని ఎలుగెత్తి పిలుస్తున్నది.

దీప్తి బతికేవుంది! భగవాన్, నువ్వు దయామయుడివి! అనుకున్నాడు అఖిలాష్. అయితే దీప్తి ప్రమా

దంలో చిక్కుకున్నది. రక్షించమని అరుస్తున్నది! తమందర్నీ పేరు పేరునా పిలుస్తూ అరుస్తోంది.

కాని.... కాని .... తమకు దారి కనిపించటంలేదు. ఆమె ఎక్కడ్నుంచి ఎలుగెత్తి పిలుస్తున్నదో ఆ దిశలోనే కొండచిలువల్ని చంపారు. ఇంకా ఏమేమి వున్నాయో, విష సర్పాలే ఉన్నాయో....విషంకక్కే మనుషులే ఉన్నారో....?

ఎలా....ఎలా....?

అంతకంతకు దీప్తి అరుపులు ఎక్కువవుతున్నాయి. ఎలుగెత్తి పిలుస్తోంది.

• • •

"ఎవరు నువ్వు? నన్నిక్కడికెందుకు తీసుకు వచ్చావు?" దీప్తి కంఠంలో క్రోధం, ఉక్రోషం, అసహాయత ధ్వనించాయి.

అతను వికటంగా నవ్వాడు. అతని గడ్డం చిత్రంగా కదిలింది. విలాసంగా పొడవాటి గడ్డాన్ని దువ్వుకున్నాడు. తల అట్టలుకట్టి తైల సంస్కారం లేకుండా వున్నది. నుదుట విభూతి రేకలు, మధ్యగా ఎర్రటి రక్తాన్ని తలపించే సింధూర బొట్టు. మెడలో రుద్రాక్షమాలలు. నడుంవరకు నగ్నంగా వున్నాడు. నడుం కిందనుంచి పులి చర్మం ధరించాడు. మళ్ళీ మోకాళ్ళనుంచీ ఆచ్ఛాదన ఏదీ లేదు. చేతిదండలకు కూడా విభూతి రేకలు అద్దుకున్నాడు.

అతని కళ్ళు నిప్పులు కక్కుతున్నట్టున్నాయి. రక్త జీరలు కంట్లో భయంకరంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఏమాత్రం కనికరం, జాలి అతని ముఖంలో మచ్చుకైనా కనిపించటంలేదు. నిలువునా మనిషిని చీల్చి పచ్చినెత్తురు తాగే వాడిలాగా వున్నాడు.

"నన్ను యెవరని అడిగేటంత ధైర్యవంతురాలవటే!? నేనెవరో నీకు చెప్పాల్సిన అవసరంగాని, ఆగత్యంగాని నాకు లేవు! నీకివి ఆఖరి క్షణాలని గుర్తుపెట్టుకో!" ఉరుము ఉరిమినట్లే వున్నది కంఠస్వరం.

దీప్తి అతనివైపు నిప్పులు కురిసేలా చూసింది.

అతన్ని చూస్తుంటే ఒళ్ళు కంపరమెత్తిపోతోంది. ఈ మాయదారి బందిఖానా నుంచి బయటపడగలనన్న ధైర్యం పూర్తిగా సన్నగిల్లిపోయింది దీప్తికి.

"నన్నెందుకు బంధించావు? నేను చేసిన నేరమేమిటి?" ఎలాగైనా అతని చేత విషయం చెప్పించాలని దీప్తి ప్రయత్నం! అసలు యిప్పుడు తనెక్కడున్నది? ఈ మాంత్రికుడు కాని మాంత్రికుడు తననేం చెయ్యబోతున్నాడు? గతంలోలాగా యిక్కడ కాళికాదేవి విగ్రహంగాని, హోమాలు, యజ్ఞాలు, వధ్య శిలలు ఆవేమీ లేవు. కాని, అదే వాతావరణం! అదే పరిస్థితి! కొంపతీసి తనని బలివ్వరుకదా!

దీప్తి సన్నగా వణికింది. ఒకదాని వెంబడి మరొకటి తనని కష్టాలు తరుముకొస్తున్నాయేగాని, వాటికి అంతం లేదా? ఆమె మనసు బాధగా ఆక్రోశించింది. తన ఉనికి కార్తీక్ వాళ్ళకు తెలిసేదెలా? అసలు తనిప్పుడు ఎక్కడున్నది?

దీప్తి పరిసరాల్ని పరిశీలనగా చూసింది. గతంలో చూసిన రాతిగదుల్లాంటి ఓ గది! తనని కాళ్ళు చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టేశారు. తనకి మెలకువ వచ్చి చూసే సరికి గదిలో ఆ భయంకర వ్యక్తి ఏదో ధ్యానముద్రలో వున్నాడు. తనకు మెలకువ రాగానే దగ్గరగా వచ్చి ముఖంలో ముఖం పెట్టినట్టుగాచూసి నవ్వాడు. తనకి ఒళ్ళు

జలదరించింది.

నిలువెల్లా ఒణికిపోయింది. భయపడవద్దని చేత్తో సంజ్ఞ చేశాడు. ఏమయినా తింటావా అనడిగాడు. తను తల అడ్డంగా తిప్పింది. ఎవరో ఓ ముసలామెను పిలిచాడు. తనకేం కావాలో ఆ మనిషిని కనుక్కొని యిమ్మని చెప్పి గది బయటకు వెళ్ళిపోయాడు!

తనకి ఏడుపొచ్చినంత పనయింది. రాత్రి చాలా పొద్దుపోయేవరకూ కార్తీక్‌తో కబుర్లు చెప్పి అతని పక్కనే నేలమీద నడుం వాల్చింది. చాలా తొందరగా నిద్ర పట్టేసింది. కాని నిద్ర లేచినది యీ రాతి గదిలో!

ముసలామెను పిలిచి అడిగింది, తనెక్కడున్నానని!

"దేవుడి సన్నిధిలో!" అన్నది ముసలామె.

"యే దేవుడి సన్నిధి?" అడిగింది తను.

ముసలామె మాట్లాడలేదు. తను రెట్టించింది.

ముసలామె నోరు విప్పి, "నిన్ను, నన్ను యే దేవుడు పుట్టించి రక్షిస్తున్నాడో వాడే! ఇంతకుమించి నన్నేమీ అడగకు, నేను చెప్పను. నీకేం కావాలో చెప్పు, నేను తీసుకొస్తాను—అంతే!" అన్నది.

తను ఆశ్చర్యంగా చూసిందామె వంక. ముసలిదైనప్పటికీ ఆమె చలాకీతనం, మాటతీరు తనని బాగా ఆకట్టుకున్నాయి. ఆమెను మంచిచేసుకుని యెలాగైనా బయటపడాలని నిర్ణయించుకున్నది.

సాయంత్రం లోపల ఆ వ్యక్తి కాక మరికొందరు అనుచరుల్లాంటి వాళ్ళు కూడా ఆ ప్రాంతాల వున్నట్టు తను గ్రహించింది. ముసలామె చెప్పకుండానే వాళ్ళమాటల ద్వారా తను గ్రహించింది—తనని వాళ్ళు బలికనివ్వరు! యేదో నిధికోసం కన్నెపిల్ల రక్తం తర్పణ చెయ్యాలట!

అది చేజిక్కించుకోవటం కోసం తన రక్తాన్ని తర్పణ చెయ్యటంకోసం తనని తీసుకొచ్చారట!

సాయంత్రం అతనొచ్చాడు.

"యేం తినని మొండికేస్తున్నావట! తినితీరాలి! నా దగ్గరున్నవాళ్ళు పస్తులు పడుకుంటానికి నే నొప్పకోను! యేదోకటి తినాల్సిందే!" అన్నాడు.

"నేను తినను. నన్నొదిలెయ్యి. నేను నీకేవిధంగానూ సాయపడతాను. అదీగాకుండా నిధి నిక్షేపాలు చేజిక్కించుకోవటానికి కన్నెపిల్ల రక్తం కావాలని అంటారు. నేను పనికిరాను!"

అతని కనుగుడ్లు పెద్దవయ్యాయి. "నిధినిక్షేపాలేమిటి, కన్నెపిల్ల రక్తమేమిటి? యెవరు చెప్పారు నీకు?" అన్నాడు.

"మేం బయల్దేరిందీ అందుకేగా! నువ్వు చూసేవుంటావు మా వాళ్ళని! కళ్యాణవర్మ అనే మహారాజు కొన్నివేల కోట్లరూపాయిల నిధిని యిక్కడెక్కడో దాచిపెట్టాడటగా!"

అతను అదిరిపడి చూశాడు.

"ఓహో, నీకు చాలా విషయాలు తెలుసన్నమాట! ఊ, ఆ నిధి పాతిపెట్టబడ్డ ప్రదేశం కూడా తెలుసా?" అడిగాడు.

"నాకు తెలియదు, మా వాళ్ళకి తెలుసు!"

అతను సాలోచనగా తలూపాడు.

"నేను కన్నెపిల్లనని యెవరు చెప్పారు? నాకిదివరకే పెళ్ళయింది!"

అతను నిరగబడి నవ్వాడు. "మరొకప్పుడయితే నీ మాటలు నిజమని నమ్మివుండేవాణ్ని. కాని స్వయంగా

విన్నాను — నువ్వు, నీ ప్రియుడు కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకోవటం — ఒకరి నొకరు ప్రేమించుకోవటం, పెళ్ళయ్యేవరకు పవిత్రంగా వుండాలని మీ రిద్దరు అనుకోవటం—అన్నీ విన్నాను. అందుకే నువ్వు నిద్రకి పడగానే అలా యెత్తుకొచ్చాను. నీకన్న పవిత్రురాలయిన కన్నెపిల్ల నాకిక యెవరూ దొరకరని కూడా నాకు తెలుసు!" అన్నాడు.

"ఇప్పుడైతే నేనొచ్చానని నన్ను పట్టి బంధించి తెచ్చావు. ఎవరూ రాకపోయివుంటే యేం చేసేవాడివి? యిప్పుడు కూడా యెవరూ రాలేదనుకో నన్ను ప్రాణాలతో విడిచిపెట్టు. మా వాళ్ళ దగ్గరకు పోతాను. మా వాళ్ళను కూడా నిధికోసం రాకుండా తిరిగి వెళ్ళిపోతాను. నువ్వొక్కడివే యథేచ్ఛగా యీ సంపదనంతా అనుభవించవచ్చు. యెవరూ అడ్డురారు!"

అతను మళ్ళీ పడిపడి నవ్వాడు. "నీ వంటి ప్రశస్తమైన కన్య నాకు మళ్ళీ దొరకద్దూ? చేజేతులా వచ్చిన అవకాశాన్ని వదులుకునేటంత మూర్ఖుణ్ణి కాను! నీ వాళ్ళు బహుశా నీ కోసం వెతుక్కుంటూ ఇంకా సేపట్లో ఇక్కడికి రావచ్చును. నీతోపాటు వాళ్ళని కూడా ధన దేవతకు బలిస్తే, దేవత తృప్తిపడుతుంది. నిధి నా వశమవుతుంది. పిలు, గట్టిగా గొంతెత్తి పేరు పేరునా వాళ్ళను పిలు!" అన్నాడు.

"నేను పిలవను. చస్తే నేనొక్కత్తినే చస్తాను. వాళ్ళను కూడా బలి కానివ్వను. నీక్కావలసింది నా నెత్తురు. నన్ను చంపి నా నెత్తురు తర్పణ చేసుకో. నిధి సంపాదించుకో. అంతే కాని అన్నం పున్నెం ఎరుగని నా వాళ్ళని యెందుకు నిష్కారణంగా పొట్టన పెట్టుకుం

టావు?"

"నేను చెప్పినట్టు విన్నావా సరే, లేదా చిత్రవధ చేసి మరీ చంపుతాను!....ఊఁ. ఎలుగెత్తి పిలు. పేరు పేరునా పిలు. వాళ్ళెంత దూరంలో వున్నా నీ గొంతు వాళ్ళకు వినిపిస్తే చాలు, పరుగెత్తుకొని వస్తారు....ఊఁ, పిలు!" కొరడా అందుకున్నాడు ఆ వ్యక్తి. గాల్లో ఝుళి పించాడు.

తను లెక్క చెయ్యలేదు. "నేను పిలవను. నువ్వేం చేసుకున్నా నేను మాత్రం వాళ్ళను పిలవను. అయినా నీకు వాళ్ళనుండి ఏ ప్రమాదమూ ఉండదు. వాళ్ళీ పాటికి నేను కనిపించక తిరిగి వెళ్ళిపోయి వుంటారు" అన్నది.

"లేదు, నీకోసం వెతుకుతూ తిరుగుతున్నారని నా అనుచరులు సమాచారం తెచ్చారు. వాళ్ళు అంత త్వరగా వెనక్కి పోరు. ఏ సంగతి నిర్ధారణ చేసుకోకుండా వెళ్ళరు!" అన్నాడతను.

తను వెంటనే మాట్లాడలేదు. కార్తీక్ తనని వదలి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వెనుతిరిగి వెళ్ళడు. ఆ విషయం తనకి బాగా తెలుసు. అతనితో బాటు తక్కినవాళ్ళు ఎవరూ వెనక్కి వెళ్ళరు!

తను వాళ్ళను ఎలుగెత్తి పిలవకపోయినా యీ వ్యక్తి వాళ్ళు యెక్కడున్నా వెంటాడి చంపేస్తాడు. అది నిశ్చయం. తన దగ్గరికే కార్తీక్ వాళ్ళు రావటం అన్ని విధాలా శ్రేయస్కరం! తన ఉనికి తెలుస్తుంది. అదృష్టం బావుంటే వీళ్ళను సంహరించి తనతోపాటు అందరూ క్షేమంగా తిరిగిపోవచ్చు!

ఆలోచనల్లో వుండగానే ఆ వ్యక్తి కొరడా ఝుళి

పించాడు. "ఏం, యింకా ఏమిటి ఆలోచన?" అన్నాడు పలుంకరిస్తూ.

"నేను అరిచే సమయానికి మా వాళ్ళు యిటు వస్తారని నమ్మక మేమిటి? వాళ్ళు యెక్కడో దూరంగా వుంటే నా అరుపులు వినపించవుగా? అరచి లాభ మేమిటి?"

"వాళ్ళు యిటే వస్తున్నారని మా వాళ్ళు సమాచారం తెచ్చారు. అయితే చీకటి పడిపోయిందని సంకోచిస్తూ వుండొచ్చు. పిలు, అందరం కలిసి కాసేపు హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు. నువ్వు వాళ్ళను యిక్కడకు రప్పించకపోయినా నేను వాళ్ళను ప్రాణాలతో విడిచిపెడితా ననుకోకు! వెంటాడి వేటాడి మరీ చంపుతాను."

"పోనీ అలాగే చెయొచ్చుకదా! నేనిక్కడ పిలవటం దేనికి?"

అతను విరగబడి నవ్వాడు. "నీతో అబద్ధం చెప్పాలనిపించటంలేదు! చెప్పేస్తాను, విను! నేను యెన్నో ఏళ్ళుగా ప్రయత్నిస్తూన్న నిధి నిక్షేపాల గురించిన తామ్రపత్రం—అంటే రాగిఫలకం—మీ వాళ్ళకు దొరికింది. మీ వాళ్ళలో ఒకడి దగ్గర దాన్ని మా వాళ్ళు చూశారు. అది యిన్నాళ్ళుగా ఎక్కడున్నదో వెతుక్కుంటూనే వున్నానుగాని, దొరకలేదు. ఎలాదొరికిందో అది మీ మనుషులకి దొరికింది.

నిధి గురించిన రహస్యమంతా ఆ రాగి రేకులోనే వుంది! సంస్కృతంలో వ్రాయబడి వుంటుంది. మీ వాళ్ళకు సంస్కృతం తెలిసివుండదు. అయినా అదేమిటో నని జాగ్రత్తగా పెట్టుకుని వుంటారు. అర్థమయిందా నేను

వాళ్ళనెందుకు పిలవమన్నానో...."

తనకి పరిస్థితి అర్థమయింది. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ యీ మాయావికి లొంగిపోకూడదు. ఆ రేకు తనవాళ్ళ దగ్గిరున్నంతసేపు వాళ్ళ ప్రాణాలకేం ప్రమాదం లేదు—అది వీడికి చిక్కకూడదు!

"చూడూ, అది నాకు దక్కకుండా మీ వాళ్ళు ప్రాణాలతో ఎక్కడికీ తప్పించుకోలేరు. ఇదంతా నా సామ్రాజ్యం! అదీగాక నా వాళ్ళను చంపి నా కోపాన్ని మరింత రగిల్చారు మీ వాళ్ళు...."

"మీ వాళ్ళనా? ఎవర్ని చంపారు?"

"తెలియనట్టు అడుగుతావేం? మాంత్రికుడు, వాడితో బాటు వున్న అనుచరులు—వాళ్ళంతా నా వాళ్ళే! పరాయివాడిని సారంగంలోకి ప్రవేశించకుండా యెన్నో యేళ్ళుగా వాళ్ళు నిరోధిస్తూ వచ్చారు. కాని యిన్నాళ్ళకు మా వాళ్ళను కూడా చంపేసి, నాకు తీరని కోపం, ఆరని పగ రగిలించారు నీ వాళ్ళు! నిన్ను యెత్తుకొని వస్తే వాళ్ళు కూడా యిక్కడికొస్తారని నాకు తెలుసు .... అందుకే....అందుకే....నిన్ను పిలవమంటున్నాను."

"కాని, వాళ్ళదగ్గర నువ్వు చెప్తున్న రాగిరేకు వంటిదేమీ లేదు, నాకు తెలుసు!"

"నా వాళ్ళు స్వయంగా చూసి చెప్పారు. నీ మాట నేను నమ్మను!....నువ్వు కబుర్లతో కాలక్షేపం చేస్తున్నావు. ఊఁ....పిలు .. అరుస్తావా, లేదా?" కొరడా ఆమె వంటిమీద నిర్దాక్షిణ్యంగా వాలింది.

తను పళ్ళ బిగువున బాధ భరించింది.

అతను ఓ కత్తి తీసుకున్నాడు—ఆమెను సమీపించాడు. కత్తిని ఆమె ముఖంమీద ఆనించాడు.

"ఇప్పుడు నీ అంతట నువ్వే అరుస్తావు ప్రాణ భయంతో! ఇదిగో యీ కత్తి నీ అందమయిన ముఖాన్ని వీలయినంత వికృతంగా చెయ్యటంలో తన శక్తివంచన లేకుండా పాటుపడబోతోంది!" అన్నాడు విషం చిమ్మే నవ్వు నవ్వుతూ.

దీప్తి అప్రయత్నంగా అరిచింది—ప్రాణభయాంతో కాదు, తనని వాడు చిత్రవధ చేయబోతున్నందుకు. తనని చంపినా ఫరవాలేదు, వికృతరూపిని చెయ్యాలనే వాడి కోరిక, ప్రయత్నం ఫలించకూడదు! తన కార్తీక్ వస్తాడు, తనని రక్షించుకుంటాడు! వీడికి చావు మూడింది. అందుకనే మృత్యువును పిలవమని తనను ఒత్తిడి చేస్తున్నాడు.

దీప్తి అరవసాగింది.

• • •

ఆ ఎర్రటి వెలురు కాగడాల వెలుగని కొంచెంసేపట్లోనే కార్తీక్ వాళ్ళు గ్రహించారు.

"ఎవరో శత్రువులు మన మీదికి దాడి చెయ్యబోతున్నారు! బి ఎలర్ట్...." అన్నాడు కార్తీక్ తుపాకీ గురి చూసుకుంటూ. అశ్వని కూడా పొజిషన్‌లోకి వచ్చేశాడు.

నలుగురు వ్యక్తులు చూడటానికి ఇదివరకటి మాంత్రికుడి అనుచరుల్లాగా వున్నారు. వాళ్ళ నలుగురుచేత కాగడాలు ధరించి వున్నారు!

కార్తీక్ వేలు ట్రిగ్గర్ మీద పడింది.

ఇంతలోనే ఆ నలుగురు వ్యక్తులు గట్టిగా అరిచి చెప్పారు: "తుపాకీలు కాల్చవద్దు, మేం శత్రువులం కాదు—మిత్రులమే!" అంటూ. (సశేషం)